

РЕШЕНИЕ

№ 2105

гр. София, 20.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 20.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **265** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).

Образувано е по жалба на [фирма] (с предишно наименование [фирма]), [населено място] срещу Решение № К-47-0430 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. в частта, с която е определена законна лихва за забава, считано от датата на възникване на задължението до окончателното му погасяване върху допълнително определено задължение за ДДС в размер на 2 204 лева.

В жалбата се излагат подробни доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон, обуславящи незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателят поддържа, че обжалваният административен акт няма мотиви, тъй като в него не е посочено правното основание, на което се претендира лихвата и коя е конкретната дата, от която следва да бъде изчислена лихвата. Поради непосочването на правно основание за определяне на лихвата твърди, че не може да се установи какъв конкретен вид лихва се дължи, от коя дата и в какъв конкретен размер. Излагат се съображения за характера на компенсаторната лихва по смисъла на чл. 214, ал. 3 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 г. на Съвета от 12.10.1999 г. и характера на лихвата за забава съгласно чл. 232, пар. 2 (б) от Регламент № 2913/92. Моли съда да отмени оспорения акт в частта относно определеното задължение за заплащане на законната лихва върху главницата, считано от датата на възникване на задължението. Претендира направените по делото разноски. С Решение № 28 от 01.04.2009 г. по адм. дело № 5090/2008 г. по описа на АССГ,

поправено с Решение № 28а от 13.04.2009 г. по същото дело е отменено Решение № К-47-0430 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С.. По касационна жалба на началника на Митница С. цитираното решение е отменено с Решение № 40 от 03.01.2012 г. по адм. дело № 7556/2009 г. по описа на ВАС и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда. Дадени са задължителни указания, че оспореното решение представлява индивидуален административен акт и съдът дължи произнасяне по съществото на спора относно неговата законосъобразност.

При новото разглеждане на делото в съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата на изложените в нея основания. Моли да бъде отменено решението в оспорената част и присъждане на разноските по водене на делото.

Началникът на Митница Столична се представлява от юрк. П., която изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена. Възражава по размера на претендираното адвокатско възнаграждение, твърди, че е прекомерно, без да сочи конкретни съображения.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуалнолегимирано лице и при спазване на установения срок. Следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните доказателства се установява, че за месец юни 2007 г. между жалбоподателя и доставчика му Р. Н.-В. е договорена доставка общо на 3151,96 WMT-„мокър метричен тон" или 2921,87 DMT-„сух метричен тон", с описано конкретно съдържание на платими метали - мед, сребро и злато и рефинационни разходи (отбивите) определени от доставчика на база постигнатите договорености. Тези данни са отразени в издадена провизорна фактура № 936.07.1.08/P от 01.06.2007г. Цената за 1 метричен тон от 1000 килограма меден концентрат, равняващи се на 2 204,62 паунда по английската мерна система за теглене на база сух и мокър материал, за този период е определена на 1506,03 USD/метричен тон от доставчика на база борсови цени на металите за периода от 17.05.-31.05.2007 г. Данните от провизорната фактура са вписани в проверените от вещото лице ЕАД за периода 02.06.2007 г. до 29.06.2007 г. и същите са с № от 235 до 276. Общо доставено количество през месец юни съгласно ЕАД от № 235 до 276 е 2205,645 DMT - сухо тегло. Процесният ЕАД № 07BG005003H000264/22.06.2007 г. е за доставка на сухо тегло 93,673 СМТ при цена от 1506,03 USD и валутен курс за 1 USD 1,44984 лв. Цената, посочена от доставчика в провизорната фактура, е същата и в процесния ЕАД. За периода м. юни е издадена финална фактура № 936.07.1.08/F от 05.09.2007 г. с окончателно сухо тегло 2 152,513 DMT. В същата са отразени финалните анализи, съдържанието на мед, злато и сребро и отбивите. Отрадени са номерата на партидите - отделните и завършени доставки за месец юни от 29 до 33 Лота (1 партида е 1 ЛОТ) с обем 500 сухи метрични тона. Определена е и финална цена в размер на 1661,88 USD за метричен тон, при осреднени котировки на цените на металите за месец август в случая в изпълнение на договора. Финалната цена е с 155,85 USD за 1 DMT-сух метричен тон (1 000 кг. концентрат) по-висока от провизорно определената такава, а финалното тегло е с 53,132 DMT-сухо тегло по-малко от доставеното. Въз основа на посочената финална цена е издадено

оспореното решение, с което на основание чл. 201, чл. 214, чл. 218, § 2 и чл. 221 от Митническия кодекс, § 1, т.13 от ДР на ЗМ и глава II от ППЗМ вр. чл. 6 от МК е изчислена нова митническа стойност на стоката „меден концентрат” по ЕАД 07BG005003H000264/22.06.2007 г. и е определено ДДС за доплащане в размер на 2 204 лв. ведно със законната лихва, дължима от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване. Съгласно представена и приета при първото разглеждане на делото справка задължението е взето под отчет на 21.05.2008 г. От представеното по делото извлечение по сметката на жалбоподателя в О. българска банка АД допълнително установеният ДДС е платен изцяло на същата дата - 21.05.2008 г.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган. Началникът на митницата е „митнически органи” по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗМ и може да издава индивидуални административни актове по смисъла на § 1, т. 13 от ДР на ЗМ.

При издаването му е спазена установената форма.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Налице е обаче противоречие с материалноправните разпоредби. Според митническите органи декларираната от оспорвания митническа стойност при поставяне на стоките под режим „освобождаване за крайно потребление” не представлява реално платената или подлежаща на плащане цена по смисъла на чл. 35 от ЗМ и чл. 29, ал. 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета, т.е. не е договорената цена. На базата на представената финална фактура е изчислена нова митническа стойност на процесната стока и е определено задължение за ДДС в размер на 2 204 лв., считано от момента на приемане на ЕД. Посочено е, че се дължи законна лихва върху определеното допълнително задължение за ДДС, считано от датата на възникване на задължението до датата на окончателното му погасяване. Материалноправните основания, на които е издадено решението, са нормите на чл. 201, чл. 214, чл. 218, § 2 и чл. 221 от Митническия кодекс на Общността, § 1, т. 13 от ДР на ЗМ и глава II от ППЗМ.

От друга страна, по силата на изричната разпоредба на чл. 16, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) в случая е налице внос по смисъла на ЗДДС, доколкото е осъществено въвеждане на необщностни стоки на територията на Р Б.. В процесния случай стоката се ползва от преференциално тарифно третиране в областта на митническото облагане, но същата подлежи на облагане с ДДС при въвеждането ѝ на територията на Р Б. по правилата, предвидени при осъществяване на внос на територията на страната, доколкото не е налице хипотезата на общностна стока съгласно легалното определение на § 7, чл. 4 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета и съгласно изричната разпоредба на § 8, чл. 4 от същия регламент същата имат статут на необщностна стока.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 54, ал. 1 от ЗДДС данъчното събитие в случаи като този възниква на датата, на която възниква задължението за заплащане на вносни митни сборове на територията на страната или би следвало да възникне, включително

когато задължението не съществува или размерът му е нула; тогава става изискуем и данъкът. По силата на чл. 59, ал. 2 от ЗДДС, когато съгласно митническото законодателство възникне задължение за заплащане на лихви върху митните сборове по митническо задължение, възниква и задължение за заплащане на лихви върху несъбрания данък. Според чл. 201, § 1, б. "а" и § 2 от Регламент № 2913/1992 г. на Съвета/Митнически кодекс на Общността (МКО), вносно митническо задължение възниква при допускане за свободно обръщение на стока, подлежаща на облагане с вносни сборове, като митническото задължение възниква от момента на приемане на митническата декларация. Разпоредбата на чл. 217, § 1 от МКО постановява, че размерът на вноските сборове, който произтича от дадено митническо задължение, трябва да бъде изчислен незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което представлява вземане под отчет. Длъжникът, на основание чл. 221, § 1 от МКО, следва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага след като този размер бъде взет под отчет. По силата на чл. 222, § 1, б. "а" от същия акт на вторичното право на ЕС, размерът на сборовете, за които е извършено уведомяването по чл. 221, трябва да бъде заплатен от длъжника в срока, който му е определен с поканата. Съгласно чл. 232, § 1, б. „б“ от МКО, когато размерът на сборовете не е платен в определения срок, се събира лихва за забава, начислена върху размера на сборовете, като нейният размер не може да бъде по-висок от лихвата за кредит.

Във връзка с приложното поле на цитираните като материалноправно основание за издаването на оспореното решение норми настоящият съдебен състав се счита обвързан от даденото от СЕС тълкуване с решение от 31.03.2011 г. по дело С-546/2009 г., образувано по преюдициално запитване на Върховния административен съд, тричленен състав по адм. дело № 6099/2008г. с предмет, който е аналогичен на настоящия.

Видно от т. 27 от мотивите на това решение, самият текст на разпоредбата на чл. 232, § 1, б. „б“ от МКО предвижда начисляване на лихви след изтичане на срока за плащане, който е този, посочен в поканата за плащане по чл. 221, § 1 от МКО. В т. 32 и т. 33 от мотивите на решението СЕС определя, че „съгласно член 232, параграф 1, буква „б“ от Митническият кодекс, лихвата за забава може да се начислява само за периода след изтичането на срока за плащане на митническото задължение, тъй като с посочената разпоредба не се цели нито да се предотвратят претърпените от митническите органи финансови загуби, нито да се компенсират ползите за стопанските субекти от дължащите се на техни действия закъснения при вземането под отчет на митническото задължение по смисъла на посочения кодекс, както и при определянето на неговия размер или на задълженото лице.

Когато митническото задължение възниква на основание чл. 202-205, чл. 210, чл. 211 и чл. 220 от Митническият кодекс, всички случаи, характеризиращи се с извършването на определено нарушение на митническата уредба на Съюза от страна на съответния стопански субект, както Митническият кодекс, така и Регламентът за прилагане предвиждат специални мерки, като например увеличение на митото със сума, съответстваща на размера на лихвата за забава, която би била дължима за периода от датата на възникването на митническото задължение до датата на вземането му под отчет или за периода от датата, на която е станало изискуемо първоначално взетото под отчет задължение, до датата на последващото вземане под отчет на това задължение. В

този смисъл е Решение от 16 октомври 2003 год. по дело Н.-Н., С-91/02, R..

От мотивите на решението на СЕС по втория преюдициален въпрос може да се направи извод, че разпоредбата на чл. 214, § 3 от МКО е неприложима за случая, тъй като тя се отнася за стоки, въведени под режим на активно усъвършенстване или митнически режим на временен внос, какъвто процесният случай не е.

Отговорът на третия преюдициален въпрос е категоричен, че общите принципи на правото на Съюза и по-специално принципът за законоустановеност на нарушенията и наказанията, не допускат националните власти да прилагат санкция за митническо нарушение, която не е изрично предвидена от националното законодателство.

При съобразяване на даденото от СЕС тълкуване на цитираните разпоредби на Регламент № 2913/92 и Регламент № 2454 съдът достига до извода, че лихвата за забава върху едно допълнително задължение за ДДС се дължи не от датата на възникване на задължението и приемането на митническата декларация, а от датата, на която е изтекъл срокът за плащане на това допълнително задължение. От изложеното в пар. 29 и пар. 32 от решението на СЕС е видно, че лихвата за забава по чл. 232, парагр. 1, б. б от Регламент 2913/92 няма за цел да компенсира финансови загуби на митниците за периода от възникване на задължението до датата на последващото вземане под отчет на допълнителното задължение, нито представлява финансова санкция за вносителя от забавеното вземане под отчет на допълнителното задължение. Именно затова лихва не се дължи от датата на възникване на задължението, както неправилно е прието в случая от митническия орган. Тази лихва е дължима само при неизвършване на плащането в определения предоставен на длъжника срок за плащане и то само ако длъжникът не изпълни в така дадения му срок за изпълнение. В случая длъжникът е изпълнил в дадения му от митническите органи срок. Следователно, оспореният административен акт в обжалваната му част е издаден при неправилно тълкуване и прилагане на чл. 201 и чл. 214 от Регламент № 2913/92.

В случая лихвите не могат са определят и на основание чл. 214, § 3 от Регламент № 2913/92, тъй като компенсаторните лихви, които се събират за периода от датата на възникване на задължението до последващото вземане под отчет на задължението или допълнителното задължение, не могат да бъдат прилагани за случаи, които не са изрично предвидени в Регламент № 2454, като СЕС изрично посочва, че такива лихви са приложими само за митнически режими с отложено плащане. В случая процесната стока (меден концентрат) не се намира под такъв митнически режим. Следователно, обвързвайки решението си с нормата на чл. 214 от Регламент № 2913/92 във връзка с чл. 201 от същия Регламент, митническата администрация счита, че е дължима компенсаторна лихва върху дължимото задължение, което обаче се явява неправилно, тъй като стоката не е поставена под режим „активно усъвършенстване” или „временен внос” (поставена е под режим „освобождаване от крайно потребление”).

Действително съгласно нормата на чл. 211, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 199, ал. 1, т. 1 от ЗМ, когато размерът на митните сборове не е заплатен в определения срок, митническите органи събират законната лихва върху размера на митните сборове. Посоченият текст съвпада с този по чл. 232, § 1, б. „б” от МКО, за който заедно с останалите разпоредби на МКО и на Регламента за прилагане изрично в мотивите на СЕС е прието, че не съдържат обсъжданите санкции. В точка 23 от мотивите на цитираното в мотивите на Решението на СЕС по дело С-546/2009, Решение от 16 октомври 2003 г. по дело Н.-Н., С-91/02, R., стр. I-12077, е посочено, че „Митническият кодекс и регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че те не

противоречат на правна уредба, която предвижда едно увеличение на митническото задължение в случай на възникване на митническо задължение по смисъла на чл. 202 и следващите от МКО или в случай на събиране a posteriori по смисъла на чл. 220 от същия кодекс. Тази обща сума съответства на лихвите за забава, които биха били дължими за въпросния период между възникването на митническото задължение и неговото вземане под отчет или също, в случай на събиране впоследствие по смисъла на чл. 220 от МКО, между датата на изискуемост на митническото задължение, взето под отчет първоначално и последващото му вземане под отчет, при условие, че лихвеният процент бъде определен при аналогични условия на тези, които преобладават в националното право за нарушения от същото естество и същата тежест и които придават на санкцията характер на ефективност, пропорционалност и възпиращ ефект. При липса на подобна национална уредба подобно санкционно увеличение на публичните задължения е недопустимо (в този смисъл Решение № 8997 от 22.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 11863/2009 г., I о., Решение № 10215 от 7.07.2011 г. на ВАС по адм. д. № 7938/2009 г., I о., Решение № 10257 от 8.07.2011 г. на ВАС по адм. д. № 773/2010 г., I о. и Решение № 11030 от 2.08.2011 г. на ВАС по адм. д. № 8950/2009 г., I о.).

Съобразно цитираните норми на Регламент № 2913/92 и Регламент № 2454 се налага изводът, че за длъжника тече срок за изпълнение (плащане на дължимото задължение), ако същият е бил надлежно уведомен за това след датата на вземане под отчет на вземането. В случая конкретното задължение за ДДС е било взето под отчет на 21.05.2008 г. като оспорващият заплатил изцяло допълнително определеното му задължение по процесния ЕАД на същата дата, което означава, че оспорващият не дължи лихва за забава, считано от датата на приемане на ЕАД.

По тези съображения съдът намира, че жалбата на [фирма] е основателна и административният акт в оспорената му част следва да се отмени като незаконосъобразен.

С оглед изхода на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответната страна следва да бъде осъдена да заплати претендираната сума разноски по водене на делото в размер на 969,07 лв., от които 75 лв. платена държавна такса, 100 лв. платено възнаграждение на вещо лице и 794,07 лв. платено адвокатско възнаграждение. В тази връзка неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответната страна за прекомерност на претендираните разноски. За да се присъди посочената сума, съдът взема предвид и разноските, направени при първото разглеждане на делото, включващи внесена държавна такса за образуване на делото и адвокатско възнаграждение за процесуално представителство при първоначалното разглеждане на делото, при разглеждане на делото пред касационната инстанция и в рамките на настоящото съдебно производство. Съобразно така отчетените специфики на съдебното производство претендираните разноски не са прекомерни.

С оглед на горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № К–47–0430 от 07.05.2008 г. на началника на Митница С. в частта, с която е определена законна лихва за забава, считано от датата на възникване на задължението до окончателното му погасяване върху допълнително определено задължение за ДДС в размер на 2 204 лева.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати на [фирма], [населено място], обл. С. направените по делото разноси в размер 969,07 (деветстотин шестдесет и девет лева и 7 стотинки) лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14–дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: